

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1976-1977.

18 JANUARI 1977

WETSVOORSTEL

betreffende de zwangerschapsonderbreking.

(Ingediend door Mevr. Noella Dinant.)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

« In België zijn er jaarlijks duizenden gevallen van abortus; uit ramingen, die uiteraard ontoereikend zijn omdat zij berrekking hebben op handelingen die in het geheim worden verricht, blijkt dat jaarlijks zowat 100000 vrouwen zich daartoe zouden lenen.

Dar klandestiene karakter, dat een uirvloeisel van de strafwet is, heeft ren gevolge dat vrouwen die er hun toevlucht moeten toe nemen, geëxploireerd worden en dat de afdrijving geschiedt in derrnate regen de borst sruirende onhygiënische omsrandigheden dat zij gevaarlijk en soms dodelijk is voor vrouwen die niet over de nodige middelen beschikken om naar het buitenland te gaan en er de ongewenste zwangerschap onder berere voorwaarden te laren onderbreken.

Die misdadige en middeleeuwsc prakrijken zijn een uitvloeisel van de onbestaande sexuele voorlichting, van de te geringe verspreiding van doeltreffende contraceptiva, van het feit dat het paar nier over voldoende informarie kan beschikken en ten slotte van her feit dat opvoeders, geneesheren en maatschappelijke werkers die tegen vooroordelen en raboes willen strijden, gestraft kunnen worden.

Indien een toereikende verspreiding van doeltreffende contraceptiva en gezinsplanning her aantalongewenste zwangerschappen ooit eens doet afnemen, zal de huidige situatie grondig gewijzigd zijn en zullen er zich heel wat minder gezins- en persoonlijke drama's voordoen.

Niettemin zal zwangerschapsonderbreking de enige oplossing blijven, met name wanneer het leven van moeder en kind bedreigd wordt of wanneer de « gezondheid » van de moeder - zoals die door de Wereldgezondheidsorganisatie wordt opgevat, dit wil zeggen als « een roestand van volmaakt lichamelijk, geesrelijk en maarschappelijk welzijn » - op her spel sraat. De zwangerschap mag dus alleen onder optimale medische voorwaarden en volgens de vrije wil van de vrouw worden beëindigd.

Men kan niet langer dulden dat in een maarschappi waarvan her pluralistische karakter steeds duidelijker wordt, een

Chambre des Représentants

SESSION 1976-1977.

18 JANVIER 1977

PROPOSITION DE LOI

sur l'interruption de la grossesse.

(Déposée par Mme Noella Dinant.)

EXPOSE DES MOTIES

MESDAMES, MESSIEURS,

« Chaque année, des milliers d'avortements sont pratiqués en Belgique; les estimations insuffisantes, puisqu'elles reposent sur des actes commis dans la clandestinité, indiquent que quelque 100 000 femmes doivent s'y soumettre annuellement.

Cette clandestinité, conséquence de la loi pénale, a elle-même pour conséquence l'exploitation des femmes qui doivent s'y résigner, les circonstances sanitaires choquantes, dangereuses et parfois mortelles pour celles qui n'ont pas les moyens de se rendre à l'étranger pour y obtenir, dans les meilleures conditions, l'interruption d'une grossesse non désirée.

Ces procédés moyenâgeux et criminels sont pratiqués parce que l'éducation sexuelle n'existe pas, que les moyens contraceptifs efficaces ne sont pas répandus, que le couple ne peut disposer d'informations suffisantes et qu'enfin les éducateurs, les médecins, les aides sociaux qui souhaitent lutter contre les tabous et les préjugés peuvent être pénalisés.

Lorsque, grâce au planning familial, à la diffusion suffisante des moyens contraceptifs efficaces, le nombre de grossesses non désirées sera réduit, la situation actuelle sera profondément modifiée et les drames familiaux et personnels diminueront dans de notables proportions.

Néanmoins, des cas subsisteront, pour lesquels l'interruption de la grossesse sera la seule solution, notamment lorsque la vie de la mère et celle de son enfant seront menacées ou que la « santé » maternelle, comprise dans le sens de l'Organisation mondiale de la santé, c'est-à-dire « un état de complet bien-être physique, mental et social » sera en danger. Il importe donc que l'interruption de la grossesse puisse être pratiquée dans les meilleures conditions médicales et selon la libre volonté de la femme.

Il est intolérable qu'aujourd'hui, dans une société dont le pluralisme éclate avec sans cesse plus de clarté, une par-

deel van de bevolking wordt gedwongen zijn levenswandel te richren naar de verbodsbepalingen van de meest conservatieve elementen van een ander deel van de bevolking, dar zich het recht aanmatigt om aan elkeen haar eigen moraal op te dringen ...

De bepalingen van het Strafwetboek betreffende vruchtafdrijving dienen dus te worden gewijzigd. »

Ziedaar de bewoordingen van ons wetsvoorstel, dat meer dan drie jaar geleden namens de kommunistische fractie werd ingediend en dat ernaar streeft het aanral gevallen van al dan niet clandestiene abortus zoveel mogelijk te beperken, met het oog op de waardigheid van de vrouw (Stuk n° 438/2 van 1972-1973).

Heden is men het erover eens, met name in de Staatscommissie voor de ethische problemen, dat de ondoelmatig gebleken wetgeving — ze heeft de honderdduizenden gevallen van abortus nooit kunnen beletten — moet worden gewijzigd; onder de dramatische gevolgen ervan lijden vooral vrouwen uit de klasse met bescheiden inkomens.

Die meer dan honderd jaar oude wetgeving is zodanig achterhaald dat zij gedurende maanden openlijk overtreden kon worden zonder dat enige vervolging werd ingesteld. Dat anachronisme heeft echter niet verhinderd dat de rechterlijke macht nog zeer onlangs streng is opgetreden, wat erop wijst dat de "wapenstilstand" wankel en dubbelzinnig is.

Om uit te maken hoe de wer moet worden gewijzigd, beschikken wij thans over het verslag van de Staatscommissie voor de ethische problemen (het zogenaamde verslag van de 13).

Het gaat hier om een gestadig werenschappelijk onderzoek van het hele probleem, dat wij hier niet willen samenvatten, doch waaruit wij roch enige belangrijke punten willen lichten:

a) erkend wordt dat het niet-straftbaar stellen van zwangerschapsonderbreking op een brede basis geregeld moet worden, waarbij de aanwijzingen voor die onderbreking van velerlei aard mogen zijn. De appreciatie van die individuele toestand streunt op een globale beoordeling, waarmee factoren van somatische, psychologische en sociale aard gemoeid zijn, die trouwens verwar liggen in de huidige opvatting van de gezondheid.

b) de wens bestaat dat de vrouwen her paar met kennis van zaken een bewuste, van verantwoordelijkheidsbesef en juist inzicht getuigende beslissing nemen.

c) de opvang van en de steun aan de vrouw moeren worden bevorderd en voorrgezet, ongeacht de definitieve beslissing;

d) in her raam van de verstorng van de zwangerschap onder optimale geneeskundige voorwaarden moet een doelmatige sexuelle voorlichting worden gegeven ter voorkoming van recidive. In dat verband zij erop gewezen dat het aantal gevallen van recidive in de verplegingsinrichtingen die in de afgelopen jaren zwangerschappen hebben onderbroken, uiterst gering is;

e) minderjarigen boven zestien jaar moeten de mogelijkheid krijgen zonder ouderlijke toestemming een zwangerschap te versoren, aangezien de vrees voor de reactie van de ouders vaak leiden tot clandestiene abortus met alle gevaren vandien;

f) er moet worden voorzien in de vergoeding door her R. I. Z. I. V. en ieder winstbejag moet worden beteugeld.

Al die punten, die door de Staatscommissie voor de ethische problemen werden roegelichr, lijken ons belangrijk en positief. Zij werpen een schrill licht op de in onze ogen

tie de la population soit contrainte de vivre selon les interdits des éléments les plus conservateurs d'une autre fraction de celle-ci, qui prétend imposer à tous ses règles personnelles de morale.

Il importe dès lors de modifier la loi en ce qui concerne les dispositions du Code pénal relatives à l'avortement. »

Notre proposition de loi déposée il y a plus de trois ans, au nom du groupe parlementaire communiste, et tendant à réduire au maximum les avortements, clandestins ou non, dans le respect de la dignité des femmes, était introduite en ces termes. (Doe. n° 483/1 de 1972-1973).

Aujourd'hui l'unanimité est faite, notamment à la commission nationale des problèmes éthiques, sur la nécessité de modifier une législation qui s'est avérée inefficace, car elle n'a jamais empêché des centaines de milliers d'avortements; ces conséquences dramatiques sont surtout supportées injustement par les femmes de condition sociale modeste.

L'anachronisme de cette législation vieille de plus de cent ans est tellement notoire qu'elle a pu être transgressée ouvertement pendant des mois sans qu'aucune poursuite ne soit engagée. Cet anachronisme n'a cependant pas empêché le pouvoir judiciaire de sévir tout récemment, tant est précaire et ambiguë la « trêve » intervenue.

Pour mieux apprécier la manière dont il convient de modifier la loi, nous disposons maintenant du rapport de la Commission nationale pour les problèmes éthiques (dit rapport des 13).

Il s'agit d'une étude scientifique fouillée de l'ensemble du problème qu'il n'est pas question de résumer ici mais dont nous aimerions souligner quelques éléments importants :

a) la reconnaissance de la nécessité d'une large dépénalisation de l'interruption de grossesse, l'indication devant revêtir un caractère multidimensionnel. L'appréciation de cette situation individuelle est basée sur une évaluation globale, dans laquelle interviennent des éléments d'ordre somatique, psychologique et social, qui sont d'ailleurs inclus dans la notion actuelle de santé;

b) le souhait que les femmes et les couples prennent en toute connaissance de cause une décision consciente, responsable et éclairée;

c) la promotion d'une attitude d'accueil et d'aide à la femme, qui sera poursuivie quelle qu'ait été la décision finale;

d) la mise en place, dans le cadre des interruptions de grossesse pratiquées dans des conditions médicales optimales, d'une éducation sexuelle efficace, réduisant au minimum les récides. A cet égard, il convient de signaler que le taux de récide dans les centres hospitaliers ayant pratiqué l'interruption de grossesse ces dernières années, a été extrêmement faible;

e) la possibilité pour les mineures de plus de 16 ans d'obtenir une interruption de grossesse sans l'autorisation parentale, la peur des parents entraînant souvent la clandestinité avec tous les dangers que cela comporte;

f) le remboursement par l'1. N. A. M. I. et la condamnation de l'esprit de lucre.

Tous ces éléments relevés par la Commission nationale des problèmes éthiques nous semblent importants et positifs. Ils éclairent la nécessité, à nos yeux essentielle, de met-

essentiële noodzakelijkheid omde vrouw niet langer te straffen wanneer zij een eindemaakt aan haar zwangerschap.

Alleen die « depenalisatie » houdt rekening met de vrijheid van de vrouwen geeft haar het recht om te beslissen haar zwangerschap al dan niet voort te zetten en een besluit te nemen conform haar toestand en haar zedelijke opvattingen, waarvoor zij alleen toerekenbaar is, zonder aan eniglei gezag rekenschap te moeten geven. Alleen die « depenalisatie », gepaard met informatiemaatregelen en met de effectieve mogelijkheid om moderne contraceptiva aan te schaffen, kan op kortere of langere termijn het totale aantal wettelijke en clandestiene gevallen van abortus doen afnemen; ziedaar het doel van allen die zich met dit vraagstuk bezighouden en dat ook het onze is.

Het lijkt ons evenmin wenselijk de betrokkenen te verplichten zich eerst te wenden tot zogenaamde opvangstructuren, zoals die in het verslag van de dertien beschreven worden. Ofschoon vrouwen desgewenst hun toevlucht moeten kunnen nemen tot opvangcentra, waar zij hulp ontvangen en « de mogelijkheid krijgen om hun persoonlijk probleem tot rijpheid te laten komen, zodat zij een verantwoorde en zinvolle beslissing kunnen nemen », kan de verplichte « omweg » langs dergelijke structuren, waarvan de verstoring van de zwangerschap uiteindelijk zou afhangen, een deel van de bevolking ertoe aanzetten haar toevlucht te nemen tot clandestiene abortus, wat trouwens in het verslag van de 13 wordt gevreesd.

Wij stellen voor dat de werrelijke maatregelen met betrekking tot de zwangerschapsonderbreking worden gelicht uit het hoofdstuk van het Strafwetboek waarvan de titel luidt: « Misdaden en wanbedrijven tegen de orde der familie en tegen de openbare zedelijkheid » en worden ondergebracht onder de hoofding « Misdaden en wanbedrijven tegen personen ».

Artikel 1 voorziet in de opheffing van de artikelen 348 tot 353 van het Strafwetboek.

Artikel 2 voorziet in de opheffing van het vijfde en het zesde lid van artikel 383 van het Strafwetboek.

Het vijfde lid handelt over het tenroonstellen, verkopen of verspreiden van geschriften of van enig ander publiciteitsmiddel, waarbij het gebruik van enig middel om vruchtafdriving te veroorzaken wordt aangeprezen, over het verstrekken van aanwijzingen omtrent de wijze waarop het kan worden aangeschaft, of gebruikt, of over het doen kermen van personen die dat middel toepassen, met het doel hen aan te bevelen.

Het zesde lid van hetzelfde artikel handelt over het tenroonstellen, verkopen, verspreiden, vervaardigen of doen vervaardigen, invoeren, vervoeren of bekendmaken door enig publiciteitsmiddel, van artsenijen of twijgen speciaal besremd om vruchtafdriving te veroorzaken of als zodanig voorgesteld,

De artikelen 348 en 349 die betrekking hebben op vruchtafdriving gepleegd tegen de wil van de vrouw, worden vervangen door de artikelen 460ter en 460quater die de straffing ervan niet veranderen, doch wel de vorm ervan wijzigen.

Artikel 350 wordt opgeheven en vervangen door een artikel 460quinties, ten einde de personen te straffen die zich schuldig maken aan zwangerschapsonderbreking zonder de daartoe vereiste bevoegdheid te bezitten.

Artikel 351 wordt opgeheven en vervangen door een nieuwe bepaling, die uitdrukkelijk iedere bestraffing van de vrouw uitsluit.

Ten slotte worden de opgeheven artikelen 352 en 353 vervangen door artikelen die aan de vrouw desgewenst het recht geven om gedurende de eerste vijftien weken na de bevruchting de zwangerschap door een arts te laten onderbreken en dat geneeskundig ingrijpen afhankelijk stellen van een systematische voorlichting inzake contraceptiva. Boven-

trac la femme il l'abri de toute pénalisation en cas d'interruption de grossesse.

Seule, cette dépenalisation respecte la liberté de la femme et lui laisse le droit de décider de poursuivre ou non une grossesse et de prendre sa décision en fonction de sa situation, de ses conceptions morales et sous sa propre responsabilité, sans devoir en référer à quelque autorité que ce soit. Seule cette dépenalisation, accompagnée de mesures d'information et de l'accès effectif aux moyens contraceptifs modernes, est susceptible, à plus ou moins long terme, de réduire le nombre total des avortements, tant légaux que clandestins, ce qui constitue l'objectif de tous ceux qui se préoccupent du problème, et en tous cas le nôtre.

A cet égard, le passage obligatoire par des structures d'accueil, telles qu'elles sont décrites dans le rapport des treize, nous semble inopportun. S'il importe que les femmes qui en éprouvent le besoin puissent trouver une structure d'accueil leur offrant un soutien et « la possibilité d'une maturation personnelle afin de l'aider à prendre une décision responsable et éclairée », le passage obligatoire par de telles structures, dont dépendrait finalement l'interruption de grossesse, rejetterait, comme le pressent d'ailleurs le rapport des 13, une partie de la population vers des solutions clandestines.

Nous proposons de placer les mesures législatives qui concernent l'interruption de grossesse non plus dans le chapitre du Code pénal intitulé « Des crimes et délits contre l'ordre des familles et contre la moralité publique », mais sous le titre « Des crimes et délits contre les personnes ».

L'article] prévoit l'abrogation des articles 348 à 353 du Code pénal.

L'article 2 prévoit l'abrogation des cinquième et sixième alinéas de l'article 383 du Code pénal.

Le cinquième alinéa concerne l'exposition, la vente ou la distribution d'écrits ou de tout autre moyen de publicité préconisant l'emploi de moyens quelconques de faire avorter une femme, fournissant des indications sur la manière de se les procurer ou de s'en servir ou faisant connaître, dans le but de les recommander, les personnes qui les appliquent.

Le sixième alinéa du même article concerne l'exposition, la vente, la distribution, la fabrication, l'importation, le transport ou l'annonce par un moyen quelconque de publicité, des drogues ou engins spécialement destinés à faire avorter une femme ou annoncés comme tels.

Les articles 348 et 349, qui concernent l'avortement pratiqué contre la volonté de la femme, sont remplacés par des articles 460ter et 460quater qui n'en changent pas la portée, mais en modifient la forme.

L'article 350 est abrogé et remplacé par un article 460quinties de manière à pénaliser les personnes qui pratiquent l'interruption de grossesse, alors qu'elles sont dépourvues des compétences requises.

L'article 351 abrogé est remplacé par une nouvelle disposition qui exclut expressément toute pénalisation pour la femme.

Enfin, les articles 352 et 353, abrogés, sont remplacés par des articles qui énoncent pour la femme qui le demande le droit de recourir, dans les quinze premières semaines de la conception, aux services d'un médecin pour interrompre sa grossesse, et qui lient cette intervention médicale à la systématisation de l'éducation à la contraception. Il est prévu

dien wordt bepaald dat zwangerschapsonderbreking in bepaalde omstandigheden in een verplegingsinrichting moet worden uitgevoerd.

De artikelen 4 en 5 van het voorstel voorzien in de terugbetaling door het R. I. Z. I. V. van de handelingen in verband met de zwangerschapsonderbreking.

Ofschoon het waar is dat in de meest uiteenlopende milieus stemmen opgaan die de moed en de durf hebben om een achterhaalde wetgeving te veroordelen, is er geen sprake van enige ontwapening van de zijde van de krachten die iedere verandering willen dwarsbomen.

In afwachting dat het parlement bij machte is om zijn maatschappelijke rol te vervullen en om te organiseren en te reglementeren wat thans in een klimaat van anarchie en clandestien gebeurt, behoren wetenschappelijke studies die op waarachtige belevenissen berusten, te worden voortgezet en ontwikkeld in een serene atmosfeer. De vrouwen die geen zwangerschap willen, moeten die kunnen onderbreken onder hygiënische en veilige voorwaarden die stroken met de vooruitgang van de huidige wetenschap en moraal.

Daarom zijn wij in elk geval en in afwachting dat een wet wordt aangenomen die strookt met de belangen van de vrouwen en de gezinnen, bereid om in samenwerking met anderen bij te dragen tot het goedkeuren van maatregelen die de toepassing van de artikelen van het Strafwetboek inzake zwangerschapsonderbreking moeten schorsen gedurende een proefperiode van bijvoorbeeld vijf jaar.

WETSVoorstel

Artikel 1.

De artikelen 348 tot 353 van het Strafwetboek worden opgeheven.

Art. 2.

In artikel 383 van hetzelfde Wetboek worden het vijfde en zesde lid weggelaten.

Art. 3.

Titel VIII van het Strafwetboek: « Misdaden en wanbedrijven tegen personen » wordt aangevuld met een hoofdstuk VII en met de artikelen 460ter tot 460octies (nieuw), luidend als volgt :

« Hoofdstuk VII. — « Zwangerschapsonderbreking ».

Art. 460ter. — Hij die door enigerlei middel opzettelijk vruchtafrijving veroorzaakt bij een vrouw die daarin niet heeft toegestemd, wordt met opsluiting gestraft. Indien de gebruikte middelen zonder uitwerking blijven, zal artikel 52 worden toegepast.

Art. 460quater. — Wanneer de vruchtafrijving is veroorzaakt door opzettelijke geweldpleging, doch zonder de bedoeling ze te veroorzaken, wordt de schuldige gestraft met een gevangenisstraf van drie maanden tot twee jaar en met een geldboete van zesennwintig tot driehonderd frank. Wordt het geweld gepleegd met voorbedachten rade of met kennis van de toestand van de vrouw, dan is de gevangenisstraf zes maanden tot drie jaar en de geldboete vijftig tot vijfhonderd frank.

en outre que l'interruption de grossesse doit, dans certaines circonstances, être pratiquée en milieu hospitalier.

Les articles 4 et 5 de la proposition prévoient le remboursement par l'I. N. A. M. I. des actes d'interruption de grossesse.

S'il est vrai que, dans les milieux les plus divers, des voix autorisées s'élèvent avec courage et audace pour condamner une législation surannée, les forces qui veulent bloquer tout changement ne désarment pas.

En attendant que le Parlement soit en mesure de remplir son rôle social, organiser, réglementer ce qui se fait actuellement dans l'anarchie et la clandestinité, il est important que des études scientifiques reposant sur le vécu puissent se poursuivre et se développer dans un climat dépassionné. Il est important que les femmes qui refusent leur grossesse puissent l'interrompre dans des conditions d'hygiène et de sécurité compatibles avec les progrès de la science et de la morale d'aujourd'hui.

C'est pourquoi, en tout état de cause, et en attendant le vote d'une législation conforme aux intérêts des femmes et des familles, nous sommes prêts à contribuer avec d'autres à l'adoption de mesures qui suspendraient l'application des articles du Code pénal sur l'interruption de grossesse pendant une période probatoire de 5 ans par exemple.

Noëlla DINANT.

PROPositiON DE LOI

Article 1.

Les articles 348 à 353 du Code pénal sont abrogés.

Art. 2.

A l'article 383 du même Code, les cinquième et sixième alinéas sont supprimés.

Art. 3.

Le titre VIII du même Code: « Des crimes et des délits contre les personnes » est complété par un chapitre VII et des articles 460ter à 460octies (nouveaux), libellés comme suit:

« Chapitre VII. — « De l'interruption de grossesse »;

Art. 460ter. — Celui qui par quelque moyen que ce soit aura, à dessein, fait avorter une femme qui n'y a point consenti, sera puni de la réclusion. Si les moyens employés ont manqué leur effet, l'article 52 sera appliqué.

Art. 460quater. — Lorsque l'avortement a été causé par des violences exercées volontairement, mais sans intention de le produire, le coupable sera puni d'un emprisonnement de trois mois à deux ans et d'une amende de vingt-six francs à trois cents francs. Si les violences ont été commises avec préméditation ou avec connaissance de l'état de la femme, l'emprisonnement sera de six mois à trois ans et l'amende de cinquante francs à cinq cents francs.

Art. 460quillqties. - Hij die zonder daaroe de nodige bevoegdheid te bezitten met enigenlei middel vruchtafdrijving veroorzaakt bij een vrouw die daarin heeft toegestemd, wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar tot vijf jaar en tot een geldboete van honderd tot vijfhonderd frank.

Art. 460sexies. - Er besraat nooit misdrijf in hoofde van de vrouw die verstoring van haar zwangerschap heeft ondergaan.

Art. 460septies. - Er is geen misdrijf wanneer de zwangerschap binnen vijftien weken na de bevruchting door een geneesheer-specialist in de gynecologie en de verloskunde met alle wenselijke geneeskundige waarborgen wordt onderbroken bij een vrouw die daarom heeft verzocht.

Die termijn van vijftien weken mag worden overschreden wanneer de lichamelijke of geestelijke gezondheid van de toekomstige moeder in gevaar kan worden gebracht door een voortzetting van de zwangerschap of wanneer blijkt dat er een ernstig risico van misvorming van de vrucht bestaat of nog indien de zwangerschap door geweld, misdadige handelingen of bloedschendinge betrekkingen veroorzaakt werd. In voorkomende gevallen moet de zwangerschap in een verplegingsinrichting worden onderbroken.

Die termijn van vijftien weken kan daarenboven bij koninklijk besluit worden verlengd wanneer de vooruitgang van de medische wetenschap zulks rechtvaardigt.

Art. 460octies. - De geneesheer moet de vrouw inlichten over de medische gevolgen van de ingreep en over de mogelijkheid om in de toekomst gebruik te maken van anticonceptionele methoden en middelen. »

Art. 4.

Aan artikel 23, 2°, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, gewijzigd bij de wet van 24 december 1963, worden de woorden «en zwangerschapsonderbreking» toegevoegd na het woord «verlos-singen».

Art. 5.

Bij toepassing van artikel 24 van dezelfde wet vult de Koning de lijst van de geneeskundige verstrekkingen aan en neemt daarin de zwangerschapsonderbreking op.

16 december 1976.

Art. 460quillquies. - Celui qui, sans avoir les compétences requises, aura par quelque moyen que ce soit fait avorter une femme qui y a consenti, sera condamné à un emprisonnement de deux ans à cinq ans et à une amende de cent francs à cinq cents francs.

Art. 460sexies. - Il n'y a jamais infraction dans le chef de la femme qui a subi l'interruption de grossesse.

Art. 460septies. - Il n'y a pas d'infraction lorsque l'interruption de grossesse est provoquée dans les quinze premières semaines de la conception chez une femme qui en fait la demande, par un médecin spécialiste en gynéco et obstétrique, avec toutes les garanties médicales souhaitables.

Ce délai de quinze semaines peut être dépassé lorsque la santé physique ou mentale de la mère risque d'être compromise par la poursuite de la grossesse ou lorsqu'un risque sérieux de malformation pour le fœtus apparaît ou si la grossesse a été provoquée par des violences, des manœuvres criminelles ou des relations incestueuses. Dans ces circonstances, l'interruption de grossesse devra être pratiquée en milieu hospitalier.

Ce délai de quinze semaines pourra en outre être prolongé par arrêté royal lorsque les progrès de la science médicale le justifieront.

Art. 460octies. - Le médecin est tenu d'informer la femme des conséquences médicales de son acte et des possibilités de l'emploi futur des méthodes et moyens anticonceptionnels. »

Art. 4.

A l'article 23, 2°, de la loi du 9 août 1963 instituant et organisant un régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité, modifié par la loi du 24 décembre 1963, les mots «et les interruptions de grossesse» sont ajoutés après les mots «les accouchements»;

Art. 5.

En application de l'article 24 de la même loi, le Roi complète la nomenclature des prestations de santé en y introduisant les interruptions de grossesse.

16 décembre 1976.

Noëlla DINANT,
A. DELRUE,
M. LEVAUX,
L. VAN GEYT.